

faa vil jeg sige, at det i ethvert Fald er en uhyre upraktisk Fremgangsmaade saaledes at holde Alt tilbage, indtil man kan kaste det Hele ud paa een Gang. Den er upraktisk for det Første af Hensyn til Sagens Behandling i Rigsdagen, saaledes som den høitagtede Justitsminister nylig med Klarhed udvillede; thi det maa dog være indlysende for Enhver, at en Sag, der allerede i og for sig vil fremfalde saa overmaade megen Meningsulighed, som Spørgsmaalet om en Omordning af den civile og kriminelle Retspleie naturligvis vil gjøre, vilde blive i høj Grad kompliceret, naar man tillige skulde beleme den med alle de øvrige Bestanddele af Procesmaterien. Men Fremgangsmaaden er ogsaa aldeles upraktisk, tror jeg, fra et andet Synspunkt, nemlig med Hensyn til Retsreformens Udsvikling i Livet, dens Anvendelse fra Dommerens, fra Embedsmændenes Side. Det viser sig allerede vanskeligt nok at faae saadanne Reformere gennemførte i Lovens Land og med Hurtighed, selv om de komme frem enkeltvis. Det er imidlertid Noget, som man efterhaanden, lidt efter lidt, kan vænne sig til; men hvorledes tror man, at det vilde gaa, naar hele den samlede Reform af den civile og kriminelle Retspleie i Forbindelse med Omordningen af Konkursvæsenet, Eksekutions- og Auktionsvæsenet paa een Gang skulde bringes ud i Livet og anvendes af Dommerne? Derfor tror jeg, at den Bei, som det ærede Medlem foreslog, ikke anbefaler sig i nogen Henseende. Det ærede Medlem sagde imidlertid, at det var uforstandigt at foretage Forandringer paa disse Punkter, naar man maatte indse, at de dog atter maatte forandres, naar Hovedforandringen skete, og han brugte det Billede, at naar en Mand havde til Hensigt at bygge sit Hus om, saa vilde det dog ikke være forstandigt af ham at reparere det eller lappe paa enkelte Dele af det. Jeg tilstaa, at jeg i det Hele har Overfion mod alle saadanne Billeder, der næsten aldrig ramme Sagen, men altid halte mere og mindre, og det er jo ogsaa meget let at stille Billedet paa en lidt anden Maade, hvorved det giver et ganske andet Resultat. Jeg kommer altid herved til at tænke paa det Sted i et af Baggesens Digte, hvor han indleder en Diskussion om, hvorvidt Fortællingen bør staa foran i Bogen eller som Bagtale staa bag i Bogen, og hvor der da argumenteres paa den ene Side fra, at Rudfiken sidder foran paa Bognen, paa den anden fra, at Styrmanden staa bag paa Skibet, osv. Men skulde Billedet overhovedet stilles op, saa vilde det ingenlunde komme til at staa som det ærede Medlem fremsatte det; saa vilde Spørgsmaalet være dette, om man vilde finde det forstandigt af en Mand, som havde en Hovedbygning og en hel Del Udhuse der omkring, og som saae, at disse Udhuse vare lige ved at falde sammen, ikke at foretage Reparationen af disse Udhuse af Hensyn til, at han sandsynligvis om en halv Snes Aar vilde komme til at bygge

sin Hovedbygning om, og da maatte foretage mindre Forandringer ved Udbygningerne i Stil med Hovedbygningen. Saaledes omtrent kunde Billedet snarere opstilles, naar man i det Hele vil have Billeder; men jeg tror, at det er bedst ikke at bruge Billeder, men at se paa Sagen selv, og Spørgsmaalet er da: Er det virkelig saa, at man ved at tage saadanne enkelte Reformere hver for sig foregriber Noget i Henseende til den hele Reform, eller er det ikke saa? Ganske sikkert er det nu, at man paa enkelte Punkter af skete Reformere vil komme til at foretage Forandringer under Hensyn til den Forandring, der ved den store Reform vil ske i vor hele Retspleie; det kan ikke negtes. Man vil saaledes f. Ex. med Hensyn til Konkurs- og Stiftesvæsenet komme til at gjøre Forandringer i Henseende til Proceduren ved Skifteretten; men Alt dette vil dog kun komme til at beryere Sideforhold ved de forskjellige Materier. Det derimod, som er det Egentlige, og hvortil Trang har gjort sig gjældende og gjør sig gjældende baade i Konkursmaterien og i Henseende til Tvangsauktioner, er noget ganske Andet. — Der var nogle flere specielle Bemærkninger, som jeg kunde have at gjøre i Anledning af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Eghjerring); men da det, jeg i saa Henseende kunde have at sige, væsentlig allerede er udtalt af den ærede Minister, skal jeg tilbageholde mine Bemærkninger.

Steenstrup. Jeg kan aldeles tiltræde, hvad den ærede sidste Taleer udtalte, nemlig at det vilde være en forfærdt Fremgangsmaade at vente, indtil hele dette Procesopus i alle sine Forgreninger kan forelægges paa een Gang, thi jeg tror, at det er en Sag, som i og for sig er for stor til at kunne behandles i nogenformelst Lovgivende Forsamling paa een Gang, og i alt Fald tror jeg, at det er vor danske Natur meget imod at fremme et saa stort Arbejde paa een Gang, idet man da bliver udsat for at maatte begynde forfra den ene Rigsdagssamling efter den anden. Jeg kan altsaa aldeles tiltræde Regjeringens Fremgangsmaade, og skjøndt jeg erkjender, at dette Lovforslag er det af de tre Lovforslag, der hidtil ere fremlagte, som i enhver Retning vistnok er det mindste, saa vil jeg dog ogsaa modtage dette som et godt Fremskridt, og jeg skal blot anføre et Par Smaaanker overfor de to Hovedpunkter, som efter min Mening fremstille sig som nye. I det første Afsnit er der indført den Bestemmelse, at Auktionsregninger kunne gjøres til Gjensid for Udpantning, men nota bene kun, naar de ikke overstige 50 Rd. Jeg tror, at naar man kan gaa til at gjøre Udpantning for en Auktionsregning, saa er 50 Rd. et mærkverdigt Hødepunkt at standse ved; 50 Rd. er netop den Grændse, hvorover Sognefogden ikke kan gaa i sin Funktion. Naar Auktionsregningen kan være likvid og umodigelig og kan kræveres af Sogne-